

T. Res so ubogi dostikrat brezboži, brez Boga, ubožni — brezbožni, torej tolikrat nadložni!

U. Hudi — zli, zlobni — hudobni! „Hudo lepa, hudo dobra je ta“ bi po tem bila tretja stopnja kakor zlo lepa, zlo dobra namesti zelo lepa, zelo dobra. — „Temuč reši nas od hudega“ prosimo v Gospodnji molitvi, in časih se še sliši in bere: „od zlega“. Hudo je tedaj zleg v slovenskem.

T. „Aus dem sg. gen. neutr. zlega, piše Miklosič §. 283, hat der unverstand den nom. zleg herausgeklügelt, woher der sg. instr. zlegom trub“. —

U. Pa že Truberjeva neumna glava si je besedo zleg vmislila?! Torej je že tako stara?

T. Tudi naslednji in sedanji celo dobri pisatelji jo rabijo veseli, da imajo za zlo ali hudo (malum, das Uebel) lastno besedo, in kakor se vidi, jo javalne popustili bodo.

U. Ako je zlega res iz zli, a, o, so mógli sploh egarji biti, sicer bi bili pisali zliga, zlimu itd.

T. Da bi pa zavoljo tega celo besedo schlecht slovensko imenoval, tega pa ne (cf. schlecht — schlicht).

U. Kako to?

T. Bilo je že brati, da žleht ni schlecht beseda, ker je iz zleg-t, žleht! — Ne najdem je nikjer v nobenem slovenskem slovarji, bila bi grozna popaka, in nam je tudi Nemci ne pustijo.

U. Naj jo le imajo, le imajo!

Podučno berilo za mladost.

VI.

Ponižnost.

Pomladi cvete in lepo diši mala cvetica vijolica, ki raste po germovji med ternjem in po travi skrita. — Ta cvetica nas učí, da naj bo tudi človek raje nekako bolj tih in skrit, kakor pa, da bi se povsod kazal in povikševal. — Tončeta so nekje hvalili, da se povsod lepo vede, da ga imajo starši in vsi ljudje radi, kako v cerkvi lepo moli, da nobenemu ne stori nič žalega i. t. d. Ko Tonče to hvalo sliši, nekoliko zarudečí, molčí, gre tiho domu, in si misli: Sej tako mora vsak človek delati. — Kaj ne, Tonče je bolje storil, da je bil tiho, ki so ga hvalili, kakor pa, ako bi bil se zraven še sam hvalil! — Neka deklica se je

domu prijokala, ker so bile v šoli nje tovaršice pohvaljene, ona pa ne, ki je mislila, da je še več zaslužila hvale, kakor vse druge i. t. d. Ali je ta deklica tako prav storila? Kaj bi bila rada imela? Človek se ne sme zanašati na minljivo posvetno hvalo; dobro storiti moramo le za to, ker je to naša dolžnost in da Bogu služimo, ne pa, da bi nas ljudje hvalili. — Mihec je bil sicer prav dober deček, toda nekaj ga je kazilo. Kadar so se starši ali drugi odrasčeni ljudje pogovarjali, je bil vselej zraven, je vse poslušal in večkrat še celó v besedo silil, ako-ravni dostikrat ni razumel, kaj so govorili. Tako ni lepo. Kadar stareji in skušeni ljudje govoré, naj jim mladi nikar besed ne pregrizujejo. — Povsod v življenji vidimo, kako različno se ljudje obnašajo. Nekteri imajo radi, da jih drugi hvalijo, da so pri vsaki reči prvi, se pripravajo, govoré sirovo i. t. d.; drugi pa se skoro sramujejo, če jih kdo hvali, radi molče, in kadar govoré, govoré vselej mirno in spódobno; jim tudi ni težko, če jih ljudje ne hvalijo, so radi zadovoljni i. t. d. In tako je prav. Kdor se tako vede, je ponižen. Ponižnost je lepa čednost; nje podoba je modra cvetica vijolica, ki skrita cvete in se ne povzdiguje. Ponižni človek ne išče hvale; on dela dobro le zato, ker vé, da je tako prav in da mora tako biti, da tako Bog zapoveduje. Ponižnost je naj lepša obleka za mladost; ona se prikupuje ljudem in Bogu. Naj bi mladi ljudje to lepo obleko naj bolj čislali in je nikoli ne slekli!

P a š n i k.

Ljubezen. „Kjer je ljubezen, dela velike reči“, pravi sveti Gregor véliki. Te besede veljajo tudi učiteljem za šolo in izrejo mladine.

Učitelj, ki do otrok nima prave ljubezni, jih utegne po tvarinsko ali mehanično sicer tudi marsikaj naučiti in privaditi, toda nikoli ne toliko in nikoli ne s tolikim pridom, kot pa tisti, ki jih prav iz ljubezni uči. Kjer ljubezni ni, je vse merzlo, le bolj prisiljeno, le bolj tlačansko; iz tega pa, se vé, da dobrega sadu pač ne more dosti priti. Če učitelj do otrok nima resnične ljubezni, ne bo z otroci dosti prida opravil, naj je sam še tako učen, ali pa še tako dobro plačan. Če učitelj do otrok prave ljubezni nima, tudi otroci do njega ljubezni in zaupanja ne morejo imeti; — kaj more potem dobrega storiti? Utegne vse odločene ure v šoli prebiti in spolniti, vendar brez